

ĽUBOVNÍK

ČASOPIS ZÁKLADNEJ ŠKOLY V ĽUBOTICIACH

ROČNÍK III. DECEMBER 2020

Milí čitatelia!

Prežívame náročné obdobie pre všetkých - rodičov, ich deti, pedagógov i zamestnancov školy. Prešli sme na dištančné vzdelávanie, učíme sa používať počítačovú techniku a moderné vzdelávacie aplikácie. Objavujeme v sebe schopnosti, o ktorých by sme nikdy nepovedali, že ich máme. Napriek nepriaznivým okolnostiam sa mnohí z nás vracajú k činnostiam, na ktoré je zrazu dostatok času. Častejšie siahneme po knihe, venujeme sa záľubám, trávime vzácne chvíle s rodinou.

Redakcia školského časopisu Ľubovník zostavila pre vás špeciálne sviatočné literárne vydanie, v ktorom nájdete básnické i prozaické dielka našich žiakov zozbierané za posledné štyri roky. Svedčia o tom, že sú medzi nimi nielen športové, spevácke, herecké, matematické či prírodovedné talenty, ale i majstri pera a fantázie s veľkým zmyslom pre príbeh, atmosféru i humor. Pre menších čitateľov sme vybrali vianočné rozprávky, starší možno ocenia básnické pokusy či veselé rozprávania školákov z Karanténneho denníka prvej, jarnej, vlny pandémie.

Prajeme vám príjemné čítanie.

Mgr. Júlia Töröková, zostavovateľka výberu

ZAMYSLLENIE

KRÁSA. Neuchopiteľná vlastnosť, ktorú môžeme len vlastniť. Ale čo vlastne považujeme za krásu? Ladné krivky? Čistú pleť? Objemné vlasy a husté obočie? A čo tak považovať za krásu to, ako sa človek správa? Čo keď je možno človek krásny telom, ale dušou a myslou nie? Spĺňa modelingové parametre, no v hlave má podlé myšlienky? Nie je lepšie mať po boku človeka, ktorý možno nosí nadmernú veľkosť, ale dušu má takú čistú a krásnu, z ktorej vyžaruje pozitívna energia?

Za krásu by nemala byť považovaná len fyzická stránka, ale najmä psychická. Nedokonalosti, ktoré nám kazia deň, by sme nemali brať tak vážne. Nie sú to nedokonalosti, sú to naše charakteristické črty, ktoré nás od seba odlišujú. Každý ich má. V minulosti sme ich nazvali nedokonalosťami, no sú práveže dokonalé a kvôli nim sme takí krásne nepodobní. Nedokonalosti by sme mali brať skôr ako prednosti. Väčšina z našich nedokonalostí sú spomienky na niečo alebo niekoho. Prečo majú matky strie, celulitídu? Je to predsa pamiatka na to najkrajšie obdobie matky, na tehotenstvo. Keď sa žena-matka pozrie do zrkadla a všimne si ich, tak si spomenie na to, ako nosila pod srdcom deväť mesiacov svoje dieťaťko a ako ho nedočkavo očakávala. Prečo majú muži jazvy? Je to pamiatka na to, ako sa popálili, urobili nejakú chybu a nie je to znak zraniteľnosti. Je to znak sily, že ani tých pár chýb, jaziev, im nezabránilo pokračovať a stať sa tým, kým sú teraz.

Nikdy by sme sa nemali hanbiť za svoju postavu. Je krásna taká, aká je. Je to vlastne predstaviteľ nás samých, takže buďme na seba hrdí. Nie každý má genetické predikcie super modela. Nieкто môže mať 155 cm a nieкто zas 185 cm. Nieкто môže mať veľkosť XS a nieкто zas XL, ale veľkosť nášho oblečenia nerobí z nás menej hodnotného človeka. Každý z nás je iný, jedinečný, tak sa nediskriminujme a prijmime sa všetci takí, akí sme, prijmime pravých nás, a nie skrývajúcich sa za niekoho iného, niečo iné. Ale najprv sa musíme naučiť prijať, rešpektovať, milovať samých seba a potom sa správať k druhým ľuďom tak krásne ako k sebe. Všetci sme krásni takí, akí sme. Správajme sa k sebe s úctou a milujme sa bez hraníc, bez ohľadu na vzhľad, pohlavie či rasu. Lebo láska je krásna a prirodzená ako vnútorná krása človeka.

Liliana Šestáková

BÁSNIČKA O SLOVENSKU

Miriam Knapová SLOVENSKÁ PRÍRODA

Slovensko je krásna vlasť,
som rada, že tu môžem rásť.

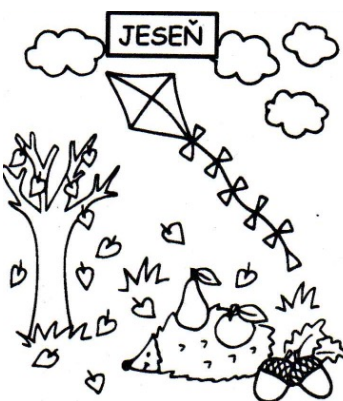
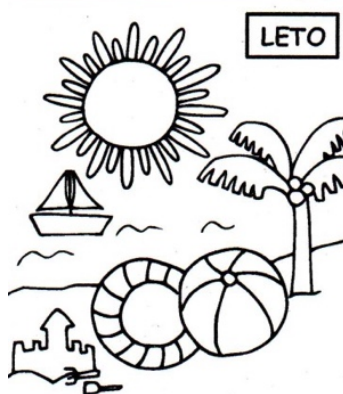
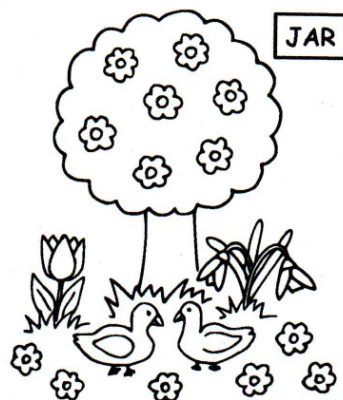
V každom ročnom období
spoznáваме krásy prírody.

**Tak ako v jari –
krásne vtáky sedia na konári.
Štebocú nám krásne piesne,
keď si zbieram plody lesné.**

**Tak ako v lete –
celá rodina je na výlete.
Navštevuje hrady, zámky,
prechádza cez horské lávky.**

**Tak ako v jeseni –
krajina sa rýchlo mení.
Hrá všetkými farbami,
kocháme sa jej krásami.**

**Tak ako v zime –
na Vianoce sa tešíme.
Prežijeme krásny čas,
príroda nás volá zas.**

MONIKA MACHÁČKOVÁ SNY SA PLNIA

**Dôverné rozhovory
s Mirom Jarošom**

Monika Macháčková, absolventka knihovníckej školy, autorka románov, moderátorka vlastnej talkshow, publicistka v slobodnom povolání. Vo svojich románoch sa najradšej venuje téme vzťahov.

Kniha *Sny sa plnia* vznikala počas karantény prostredníctvom telefonických rozhovorov. Autorka si pre svoje zvedavé otázky vybrala osobnosť, ktorá na ceste za svojim úspechom prešla dlhú a náročnú cestu. Životný príbeh Mira Jaroša, finalistu prvej speváckej súťaže Superstar, je inšpiratívnym rozprávaním o vnútornej sile nevzdať sa a naplniť si svoj detský sen, o ceste, ktorá sa zďaleka ešte neskončila, no priniesla mu pocit šťastia z vlastnej sebarealizácie pri tvorbe piesní pre deti i dospelých.

Je to i kniha o autorke, Monike Macháčkovej, ktorá citlivými otázkami plnými rešpektu k Mirovi odhalila vnútorný svet človeka s hlboko zakorenenými morálnymi zásadami.

Nikdy som nikomu nepovedal svoj príbeh tak otvorene, ako ho poviem vám. Pri autorizácii knihy som mal niekoľkokrát chuť zavolať do vydavateľstva a knihu zastaviť. Musel som sa postaviť pred kľúčovú otázku: Naozaj je potrebné, aby toto všetci vedeli? Neskôr som si uvedomil, že aj zdanlivo nedôležité fakty (často spojené s pocitom hanby) sa museli stať. Bez pádov a hľadania by to nešlo. Niektoré mená a situácie som zámerne vynechal z úcty k dotknutým osobám. Nie každý si dobrovoľne vybral „byť na očiach“ ako ja a mám potrebu ich chrániť. Nič to však nemení na tom, že si prečítate môj skutočný príbeh tak, ako si ho pamätám ja.

TIP NA KNIŽKU

Prominentného nacistu Reinharda Heydricha prezývali pražský mäsiar a kat. Šéf gestapa, ktorý naplánoval holokaust a riadil tajnú službu, sa stal protektorom Čiech a Moravy. Po sérii podlých vražd českých generálov a vlastencov dostal Slovák Jozef Gabčík a Čech Jan Kubiš z hnutia odporu poverenie Heydricha zabiť. Kniha opisuje kariéru nacistu až po smrteľné zranenie na pražskej zákrute v Kobylisiach – jediný úspešný atentát na vysokopostaveného esesáka počas vojny. Zrodil sa brilantný román o akcii Antropoid riadenej z Londýna. Filmové spracovanie knihy Laurenta Bineta Smrť hlav prišlo do slovenských kín v roku 2017 spolu s druhým vydaním knihy pod rovnomenným názvom **Heydrich: Muž so železným srdcom**.

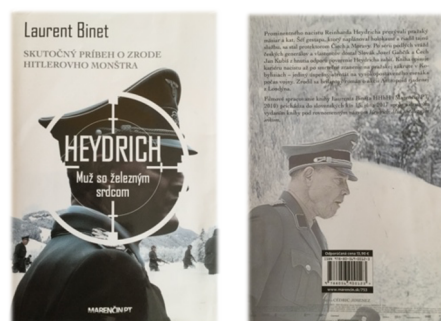
Kniha, ktorú som prečítal, vás zavedie do prostredia nacistami okupovanej Prahy a okolia Prahy. Kniha vlastne opisuje život a kariéru nacistu REINHARDA HEYDRICHA.

*Hltal som každé jedno slovo, ktoré autor knihy napísal. Napríklad, ako sa museli atentánci schovávať pred hliadkou nacistov alebo ako bránili kostol pred gestapom. Každá postava, či Gabčík alebo Kubiš, má svoju špecifickú osobnosť. Aby ste príbeh pochopili, musíte sa do postáv vžiť. Mrzí ma, že príbeh nie je rozobratý podrobnejšie. Kniha má však aj svoje pozitívne stránky. Rozhovory - každé slovo autor napísal, ako keby mu ich povedala určitá osoba. Autor opisuje pocity hrdinov tejto knihy, náladu, myšlienky, plány. Taktiež vyjadruje pocity niektorých rodín, u ktorých sa **Slovák Jozef Gabčík a Čech Jan Kubiš** ukrývali. V knihe nájdete aj mnoho iných vecí. Napr. kde všade Heydrich bol, čo robil, ako sa v rôznych situáciách rozhodol. Heydrich si vybudoval rešpekt u občanov Prahy a aj u vojakov. Prezývali ho aj pražský mäsiar a kat, blondavá beštia alebo aj muž so železným srdcom (túto prezývku mu dal sám Hitler).*

Knihu si môžete prečítať aj v slovenčine. Hodí sa pre všetky vekové kategórie, ale hlavne pre tých, ktorých zaujíma 2. svetová vojna a všetko okolo toho.

Ponúka: Erik Javorský

LAURENT BINET

Autor knihy

HEYDRICH – Muž so železným srdcom.

Francúzsky spisovateľ a prekladateľ sa narodil sa v roku 1972. Na Slovensko prišiel v roku 1996 do Košíc, aby učil francúzštinu na vojenskej akadémii. Potom sa presunul do Prahy. Dnes učí na univerzite Seine Saint Denis. Za knihu HHhH dostal v roku 2010 Goncourtovu cenu za najlepší debut roka.

VIANOČNÁ ROZPRÁVKA

Soňa Majirská: Sobík VILKO a dievčatko ELKA

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna Zasněžená krajina. V tej krajine žili všetky generácie sobov. Ich úlohou bolo ťahať sane Santa Clausa. Každý sob mal zvláštnu schopnosť – vedeli sa rozprávať s ľuďmi.

V jedno sobotňajšie ráno sa malý sobík Vilko s rodičmi vybral na prechádzku. Vilko bol jedináčik, preto veľa voľného času trávil s nimi. Počas prechádzky si rozprávali rôzne rozprávky, hrali sa na naháňačky a schovávačky. Rodičia sa však Vilkovi tak dobre skryli, že sa malý sobík počas ich hľadania stratil. Jediné, čo Vilko videl, bol zamrznutý potôčik, pri ktorom sedelo malé dievčatko. Vilkovi napadlo, že sa dievčatka opýta na cestu do Zasněženej krajiny. Dievčatko sa potešilo, že vidí malého sobíka, ktorý rozpráva. Jeden druhému sa predstavili a skamarátili sa. Vilko bol šťastný, že má takú dobrú kamarátku Elku, ktorá mu pomôže.

Vilko s Elkou začali hľadať Zasněženú krajinu. Hľadali, hľadali, ale márne, krajinu, z ktorej Vilko pochádzal, nenašli. Začalo sa stmievať a Vilko nemal kam ísť. Elka mu ponúkla, že ho zoberie so sebou domov a že môže prespať v jej postieľke. Vilko sa potešil a skočil Elke do ruksáčika. Keď prišli k Elke domov, spolu sa najedli a šli spať. Ráno, keď sa zobudili, najedli sa, vyčistili si zúbky, poupratovali izbičku a po zvyšok dňa sa spolu hrali. Opäť prišiel večer a Vilkovi sa cnelo za rodičmi. A tak si Vilko ľahol do postieľky a pritúlil sa k Elke. Pomaly zaspávali a v tej chvíli počuli klopanie na okienko. Elka okienko otvorila a v ňom stáli Vilkovi rodičia. Vilko bol šťastný, že ho rodičia našli. Objali sa a rodičia Elke poďakovali za starostlivosť o Vilka a že o ňom nikomu nepovedala. Za odmenu jej podarovali privesok, cez ktorý si večer navzájom poprajú dobrú noc.

Vilko sa s Elkou rozlúčil a za zvonenia rolničiek vrátil sa s rodičmi do Zasněženej krajiny. Každý večer si spolu zapriali pekné sničky, a tak ostali navždy kamarátmi.

VIANOČNÁ ROZPRÁVKA

Natália Šimčíková: SANTOVO KRESLO

Kde bolo, tam bolo, žil raz na vysokej hore Santa. Vždy sedával na svojom obľúbenom hovoriacom kresle. Jedného dňa mal Santa veľmi veľa práce, veď boli Vianoce.

Kreslo nemalo rado Vianoce, lebo Santa sa s ním v tom období nerozprával. V tú noc, keď znova roznášal darčeky, sa kreslo rozplakalo a hovorilo si: „Určite ma Santa vôbec nemá rád.“ A tak šlo do darčkovne, kde sa vyrábali a pripravovali darčeky, a rozhodlo sa nechať sa zabaliť ako prekvapenie pre niekoho iného. Malí škriatkovia odniesli darčeky s kreslom na Santove sane. O chvíľu Santa nasadol a už sa viezli.

Keď porozdával všetky darčeky, šiel sa pozrieť pod svoj stromček. Santa prekvapený vykrikoval: „Moje obľúbené kreslo! Kde sa tu vzalo?“ Kreslo rozpovedalo Santovi svoj príbeh. Nakoniec Santa kreslu sľúbil, že každé Vianoce budú roznášať darčeky spolu.

Soňa Spišiaková: O ŠKRIATKOCH A SNEHULIENKE

V jednej zasneženej krajine žili malí škriatkovia. Oni, ako vždy, mali svoju kráľovnú a tá sa volala Snehulienka. Škriatkov však nebolo sedem, ale oveľa, oveľa viac. Bolo ich stoštyri. Každý v tejto krajine mal prácu. Napríklad Zvonko robil nové a nové zvončeky, Stromko roznášal nové a nové stromčeky a dievča, Adriana, pracovalo v maličkom obchodíku s ozdobami. Tak sa tam mali. Večer si sadli k ohníčku a rozprávali si vianočné príbehy. Na druhý deň stretli škriatkov Bonifáca a Pajáca, čo ich spájala rovnaká práca. A ich prácou bolo starať sa o lesné zvieratká. Každý deň im donášali potravu a vodu. Zvieratká si na škriatkov zvykli a chodili každý deň za nimi.

Ďalší škriatkovia sa starali o Snehulienku, aby jej nechýbalo jedlo, voda, aby mala poriadok a starali sa aj o jej zábavu. Cez deň aj večer spolu spievali, tancovali, hrali na gitare a hriali sa pri ohníčku. Snehulienka ich mala veľmi rada, lebo k nej boli dobrí, milí a pozorní. Škriatkovia boli očarení jej krásou.

Snehulienka jedného dňa od škriatkov musela odísť, lebo si pre ňu prišiel princ Albert. Na hrade sa konala svadba a Snehulienka všetkých škriatkov pozvala. Zabávali sa až do rána. Na druhý deň škriatkovia zosmutneli, lebo museli odísť do lesa za svojimi zvieratkami. Snehulienka im sľúbila, že ich bude často navštevovať, a tak na konci rozprávky zazvonil zvonec a bol koniec.

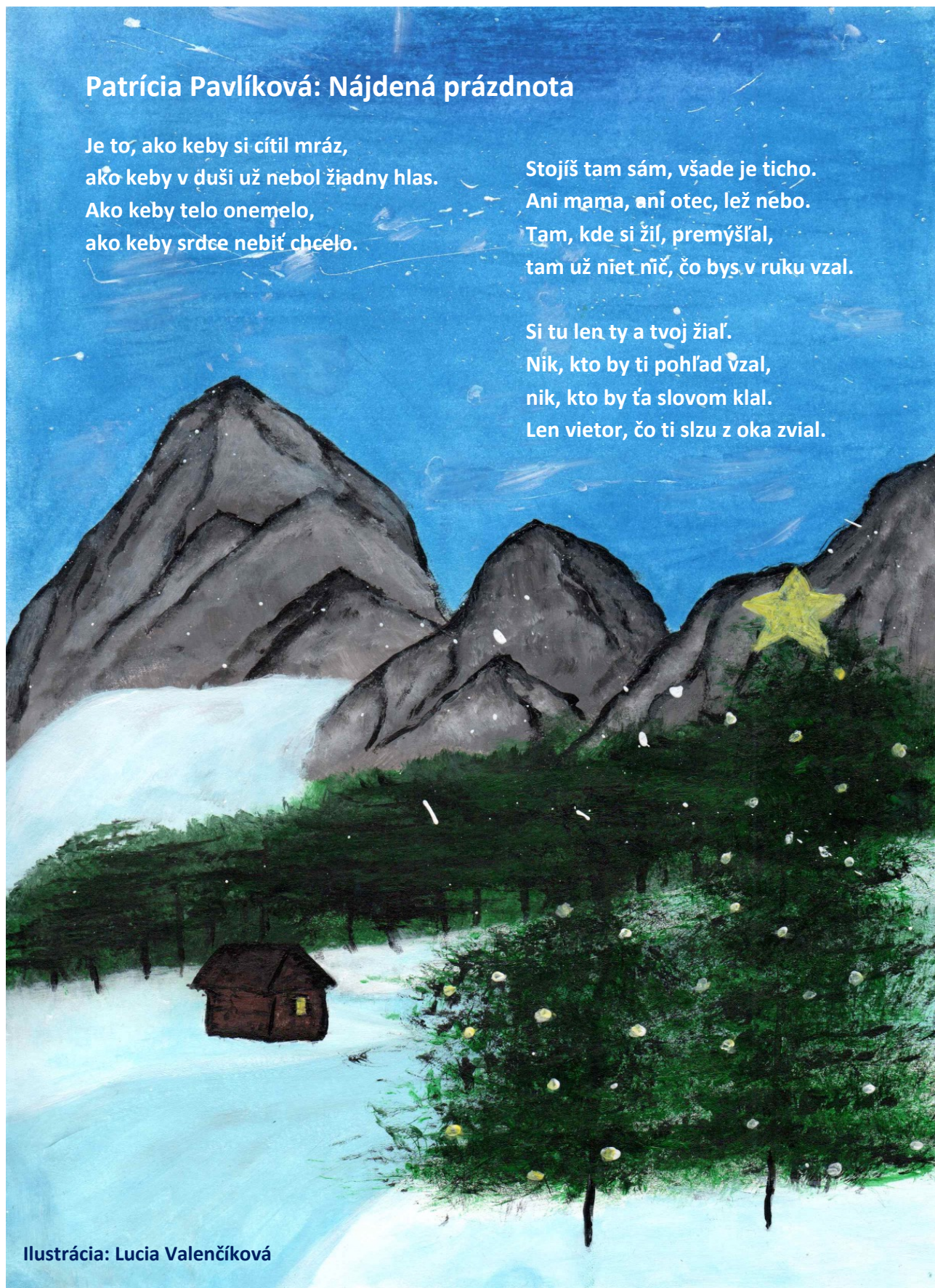
POÉZIA PRÍRODY

Patrícia Pavlíková: Nájdená prázdnota

Je to, ako keby si cítil mráz,
ako keby v duši už nebol žiadny hlas.
Ako keby telo onemelo,
ako keby srdce nebiť chcelo.

Stojíš tam sám, všade je ticho.
Ani mama, ani otec, lež nebo.
Tam, kde si žil, premýšľal,
tam už niet nič, čo bys v ruku vzal.

Si tu len ty a tvoj žiaľ.
Nik, kto by ti pohľad vzal,
nik, kto by ťa slovom klal.
Len vietor, čo ti slzu z oka zval.

Ilustrácia: Lucia Valenčíková

POÉZIA Z DIALAV

HAIKU je stará japonská nerýmovaná básnická forma pozostávajúca tradične zo 17 slabík, usporiadaných do troch veršov obsahujúcich 5 + 7 + 5 slabík. Zvykol sa ňou vyjadrovať pocit pri pozorovaní prírody. Moderné haiku zobrazuje akýkoľvek pocit, keďže je to lyrická báseň. Haiku si počas jesenného dištančného vzdelávania vyskúšali aj žiaci 8. A.

Nikto už nejde.
Po ceste kráčam len ja.
Hrdina noci.

René Haíns

Červené nebo.
V krásny letný večer
slnko zapadá.
Tamara Túšová

Jeseň sychravá.
Farebné lístie už má,
všetko opadá.
Míchaela Puškárová

Opatrenia sú.
Zostali sme bez školy
a známky nejdú.
Šimon Krivý

Na posteli som.
Z okna vidím veľký dom,
vedľa neho strom.
Oliver Juščák

Stalo sa včera,
tu na kolene díera.
Plátat' ju treba.
Natália Šimčíková

Ako tá straka.
Všetko, čo sa trbliće,
to hneď uchmatne.
Viktória Semančová

Futbal sa hráje,
keď nie je veľká zima.
Počasie praje.
Lukáš Paľuch

ALŽBETA FEČIKOVÁ

KNIHA PREDKOV

Za siedmimi horami a siedmimi dolami bola dedinka zvaná Uršul'ovce. Áno, viem. Určíte ste si teraz položili otázku, prečo Uršul'ovce. To vám teraz rozpoviem.

V malom domčeku, pri rieke Fruška, narodilo sa malé dievčatko menom Zuzka. Mala dobrú mamku, čarodejnicu Júliu. Hneď, ako sa Zuzka narodila, zobrala si ju jej mamka do náručia a začala jej čítať príbehy o jej predkoch. Všetky boli totiž čarodejnice, ale len jedna z nich prekonala zlo a stala sa dobrou čarodejnicou. Bola to Júliina mamka, Filoména.

Ako Zuzka rástla, začali sa rozvíjať jej kúzelné schopnosti. Mamka ju vychovávala tak, aby z nej vyrástol dobrý človek. Ale... Keď mala Zuzka 21 rokov, zrazu sa začala meniť. Z príbehov jej starších mám, zlých čarodejníc, si veľmi veľa zapamätala o kúzloch, ktoré používali na kliatby, kúzla, ako zobrať niekomu to najcennejšie, čo má, a mnoho ďalších.

Mala vernú priateľku Natáliu. Prezradila jej svoje vzácne tajomstvo. V noci chcela odísť do inej ríše, lebo tu nemohla naplno využívať svoje schopnosti kvôli jej mame. Tá nechcela, aby Zuzka čarovala, pretože v Knihe predkov sa písalo, že čarodejnice majú vždy pokušenie robiť, vďaka ich schopnostiam, zle. Len silné čarodejnice to môžu prekonať. Júlia sa ju snažila pred týmito pokušeniami chrániť. A veľakrát sa už Zuzka s mamou o tom rozprávali. Myslela si, že ona to prekoná, veď keď vie, že je to zlé, tak to určite neurobí. Mýlila sa.

V tú noc, keď mala Zuzka ujsť, sa Natália prechádzala po lese. Na ceste, po ktorej šla, uvidela oproti nej kráčajúcu postavu. Keď sa priblížila, spoznala v nej Zuzkinu mamku.

„Prečo sa prechádzaš po lese v takú tmavú nočnú hodinu?“ opýtala sa Júlia.

Natália nechcela povedať pravdu, lebo mala v úmysle sa so Zuzkou poslednýkrát rozlúčiť. Tak jej odpovedala, čo jej práve prišlo na myseľ.

„Nemohla som zaspať, tak som sa šla prejsť na čerstvý vzduch.“

Júlia videla, že klame. Jemným hlasom riekla: „Natália, neboj sa mi to povedať. Týka sa to Zuzky? Videla som, že nie je v posteli, tak ju teraz hľadám.“

Natália si pomyslela, že by jej to predsa len mala povedať. Čo ak sa naozaj stane zlou čarodejnicou?

FANTASY

Júlia sa na ňu zahľadela a premýšľala, prečo jej neodpovedá: „Haló, Natália!“

Natália si uvedomila, že jej to musí povedať.

„Tak fajn. Chce odísť s pomocou tej zvláštnej knihy, ktorú ste jej čítali. Vraj sú tam aj kúzla, ako sa dostať do inej ríše. Chce odísť za slobodou. Veľmi chce kúzliť.“

Júlia vystrašene vykrikla: „Ach, nie! Prečo to chce urobiť? Ved' vie, že veľmi riskuje!“

Natália ju upokojovala: „Nebojte sa, má to urobiť až o pol piatej, keď začína svitať, a na kúzlo je veľmi potrebné slnko. Poďme ju nájsť.“

Júlia a Natália ju začali hľadať. Napokon ju objavili pri jazere. Júlia sa v šere stromov pomaly priblížila a opatrne zobrala všetky pomôcky na kúzlo. Keď si po chvíli Zuzka všimla, že niečo nie je v poriadku, zrazu sa pred ňou zjavila mama.

„Zuzka, čo to robíš? Nevieš, že je to nebezpečné?“

Zuzka zapichla zlostné oči do Natáliiných a zasipela: „Natália! Prečo si jej to povedala? Za to zaplatíš! A ty, mama, daj mi už pokoj! Už ťa nebudem počúvať! Nikdy si mi nedala slobodu!“

V tej chvíli sa Zuzke začala meniť koža na fialovú. Celou silou zakričala: „Odteraz sa budem volať Uršuľa! Zlá čarodejnica Uršuľa! Nikto mi už nebude prikazovať, ba naopak, budú sa mi klaňať a naveky budem vládkyňou všetkých lesov a kopcov tejto dediny a vy mi budete naveky slúžiť!“

Kúzлом vytvorila žalár a hodila doň Júliu i Natáliu. Júlii dala na ruku náramok, ktorý jej zabránil čarovať.

A to bol začiatok pekla. Dedinka sa od tej doby volala Uršuľovce a všetci jej obyvatelia museli novej pani slúžiť.

Čo bolo ďalej? Niekedy nabudúce...

O ANJELOCH A DUŠI

Šimon Tomčo: ANJEL STRÁŽNY

V jednom meste žila rodina Andrejovcov. Mama práve piekla koláče, otec odhrňal auto od snehu a malý Filip písal Ježiškovi, čo by chcel na Vianoce. Premýšľal a po niekoľkých minútach odnášal mamke hotový list. Vrátil sa späť do obývačky, aby si pozrel nejaké vianočné rozprávky v televízii. Pohľad mu však najprv padol na okno. Bol zvedavý, koľko snehu bolo v ich záhrade.

Zrazu sa za oknom mihlo niečo biele. Podišiel bližšie, no v záhrade videl len svojho snehuliaka, ktorého postavil včera poobede. Filip rýchlo vybehol vonku, ale nikde nič nevidel. Šiel sa prejsť po záhrade, či niečo nenájde – a veru našiel. Vzadu za krbom bol schovaný malý anjel. Nestihol zmiznúť, tak tam musel stáť. Filip sa nevedel vynadávať. Chcel to ísť povedať rodičom, no anjel ho zadržal: „Nikam nechod', nikto o mne nesmie vedieť, dobre?“ Filip odpovedal: „Dobre, ale kto si?“ „Ja som tvoj anjel strážny. Ochraňujem ťa už od tvojho narodenia.“ Filip mal kopu otázok. Anjel však po chvíli povedal: „Už musím ísť.“ A tak, ako sa nečakane objavil, zrazu zmizol a ostalo po ňom len zopár poletujúcich snehových vločiek.

Vrátil sa späť do izby a pomyslel si, že sa mu to možno len zdalo. Ale nie, nezdalo. Tak Filip spoznal svojho anjela strážneho.

Maroš Baran: AKO SA MAREK OBRÁTIL

Kde bolo, tam bolo, za horami, za dolami, bola raz jedna dedina. V nej žil jeden malý chlapček, ktorý sa volal Marek. Neveril na Vianoce, ani na Mikuláša a stále hovoril, že Vianoce vymyslel skade-ruka, skade-noha. Ale mamka aj ocko ho stále presviedčali a presviedčali, no on neveril.

Jedného zimného dňa, asi tri dni pred Vianocami, sa rodičia chystali do kostola. Marek ostal doma a hral sa na počítači. Rodičia mu hovorili, aby šiel tiež, ale on iba, že je to strata času a že nadarmo by si miňal nohy. Ale do kostola nie a nie, tak zostal doma. Hral sa a hral, až ho to začalo nudiť, a tak si šiel von stavať snehuliaka. Keď sa mu to zunovalo, vybral sa do blízkeho lesa. Zaujali ho zvieracie stopy, ktoré začal sledovať. O pár metrov, pod kričkom, chúlilo sa malé zmrznuté nevládne sŕňa. Zobral ho domov a postaral sa oň.

Deň pred Vianocami sa na okne objavila obálka. Marek ju otvoril a tam bolo napísané: „Milý Marek, za to, že si sa postaral o srnča, dostaneš na Vianoce, čo si len budeš želať.“ Marekovi sa rozžiarili oči. Tak aj bolo, na Štedrý večer dostal presne to, čo chcel. Bol síce šťastný, ale akoby mal v srdci diery a nevedel ju zaceliť. O pol noci šli rodičia do kostola. Marek už spal. Keď rodičia vstupovali do chrámu, Marek sa zobudil a začal sa rýchlo obliekať. Vedel, kam má ísť. Omša sa už začala, preto potichu vkĺzol do lavice medzi rodičov a počúval... Našiel, čo hľadal.

ALEX HASARA

Išiel Fero do lesa,
našiel tam kus kolesa.
Prehodil ho cez plece
a hodil ho do pece.

Príšiel samo ku peci,
príhodil tam viac vecí.
Drevené i kovové
a už je to hotové.

MATÚŠ ČAČKO

AKO PREŽÍVAM OBDOBIE KARANTÉNY

COVID-19? Čo to je? Prišiel k nám z Číny? Čo je to za chorobu, že napadla celý svet? Karanténa?

Všetko sa to začalo 13. 3. 2020 v piatok. V škole nám vyhlásili riaditeľské voľno z dôvodu vyhlásenia karantény pre vírus COVID-19. Všetci sme sa veľmi zaradovali, že môžeme ísť domov a užiť si voľný deň. No nikto z nás netušil, že to voľno sa pretiahne až do konca školského roka. V pondelok už bola vyhlásená celoštátna karanténa, pozatvárať všetky MŠ, ZŠ, SŠ, VŠ, obchody, reštaurácie, kiná, divadlá... Museli sme dodržiavať prísne hygienické pravidlá ako nosenie rúšok, umývanie a dezinfekcia rúk, nestretávať sa s kamarátmi, s rodinou, ostať len doma.

Učenie cez internet bolo pre nás niečo nové. Bolo to také zvláštne učenie, zamerané viac na našu samostatnosť. Zo začiatku sa mi také učenie páčilo, nemusel som skoro ráno vstávať, večer ísť skoro spať. Bolo to super! Doma sme sa venovali viac jeden druhému. Mohol som sa hrať s mojím malým bratom, trávil som čas pri televízii, na PC, pomáhal som veľa mamke či už očistiť zeleninu, poumývať riad, povysávať, povynášať smeti a taktiež som pomáhal aj ockovi s chlapskými prácami ako kosenie trávniku, poskladať novú lavičku, bratovi zložiť pieskovisko. Bolo to všetko fajn, ale začali mi chýbať kamaráti, spolužiaci, všetky tie srandy a bláznovstvá, ktoré sme stvárali na hodinách alebo počas prestávok. Veľmi som sa tešil na exkurziu do Osvienčimu, na náš posledný školský výlet a aj na deviatacku rozlúčku so školou a s učiteľmi. Je mi to ľúto, že to všetko padlo a už spolu nebudeme. Také ukončenie základnej školy si budem navždy pamätať. Blížia sa letné prázdniny a po nich nás čaká nový začiatok na novej škole, s novými spolužiakmi. Dúfam len, že všetko sa opäť vráti do normálu.

Celosvetová pandémia COVID-19 si vyžiadala opatrenia, vďaka čomu sa prečistilo ovzdušie, znížil sa prach, hluk, poklesol počet dopravných nehôd, ľudia a rodiny si začali viac pomáhať, byť tolerantnejší, chápavejší, trpezlivejší. Tie doposiaľ „dôležité“ veci začali byť pre nás obyčajné a opačne. Začali sme si vážiť jeden druhého a zistili sme, že rodina je všetko. Nie nadarmo sa hovorí, že všetko zlé, je na niečo dobré!

RICHARD GÁBOR KARANTÉNA A JA

Obdobie karantény je veľmi namáhavé. Je to nezvyk byť doma tak dlho. Najprv som bol rád, že budem doma ale nevedel som, že sa to natiahne na takú dlhú dobu.

Chýbajú mi priatelia, škola, učitelia, basketbal, čerstvý vzduch, vychádzky do prírody. Cítim, že fyzicky na tom nie som tak dobre, ako som bol pred karanténou. Občasným pohybom na našom malom dvore som si aspoň vyvetral svoju neostrihanú hlavu. Karanténa priniesla aj také problémy, s ktorými by človek nerátal, až kým sa nestanú. Napríklad to, že nebolo možné navštíviť kaderníka. Musel som pustiť svoju mamu k mojej hlave so strojčekom v ruke. Aj keď nie je kadernička, tak si aspoň precvičila svoje zručnosti. Čiže koniec koncov je všetko zlé na niečo dobré. Síce sa mi týždeň súrodenci smiali, ale našťastie už vlasy dorastajú. Na moje mentálne zdravie mi pomáha hudba, ktorú si rád púšťam veľmi nahlas. Počúvam takú hudbu, ktorá ma nenechá sedieť na stoličke. Donúti ma tancovať, a tak sa aspoň trochu hýbať. Aspoň si precvičím nejaké kroky a vylepším si svoje tanečné schopnosti. A čo sa týka učenia, tak toho je viac ako dost, ale keďže sa učím vtedy kedy chcem ja, tak to celkom zvládam. Jasné, že pomáham aj s domácimi prácami. Najradšej umývam riad.

Dúfam, že karanténa už nepotrvá dlho. Bolo to zvláštne obdobie, ale nech už je to za nami.

NINA MIŽOVOVÁ KARANTÉNA

Človek je tvor spoločenský, potrebuje žiť vo vzťahoch, komunikovať spolu, tráviť spolu čas. Zo dňa na deň sme sa dostali do nechcenej karantény. Na jednej strane je to super, pretože nemusíme vstávať, máme na všetko dosť času, proste „no stress“. Na druhej strane, napríklad z obvyčajného nakupovania sa stala výprava ako za vojny. Rukavice – mám, rúško – mám, dezinfekčný gél – mám. Žijeme v časoch, ktoré nie sú ľahké pre nikoho, lebo nikto z nás s niečím takým nerátal.

Najväčším problémom mojej tety boli nenafarbené a nezostrihané vlasy. Vôbec to nevyzeralo zle, ale ona bola taká zúfalá, že ju zaujala reklama, ktorá ponúkala hyper-realistické parochne za super cenu. Samozrejme, e-shop si neoverila a nezaujímal ju žiadne recenzie spokojných zákazníkov, všade videla len svoje odrastené vlasy. Objednala si teda dve parochne a čakala na ne celú karanténu. Parochne jej prišli až v ten deň, keď po piatich mesiacoch išla ku kaderničke. Objednala si ich zo stránky, ktorá sa tvárila super exkluzívne a luxusne, ale výsledok bol katastrofálny. Na fotke z e-shopu bola parochňa krásna, hustá s úžasným melírom. To, čo si po otvorení dala na hlavu, bolo niečo umelé, riedke a farba... ani náhodou. Druhá parochňa mala byť medová s „ombre“ a prišla jej čierna. Keď ju zbadal jej psík, nespoznal ju, ale „vlasy“ ho tak zaujali, že keď ju za ne potiahol, vypadli z parochne na zem. Po vyskúšaní parochní so slzami v očiach odišla ku kaderničke, avšak domov sa vrátila šťastná a krásna. Na parochne sa už nehnevla a odložila ich do skrine. Čo ak príde druhá vlna koronakrízy?

Aj v tomto prípade platí „všetko zlé je na niečo dobré“, pretože teta dnes vie, že pri nakupovaní cez internet treba používať „sedliacky rozum“ a nabudúce, ak sa bude ponuka javiť ako príliš lákavá, radšej si e-shop overí.

RENÉ HAINS ZOSTALI SME DOMA

ZOSTAŇTE DOMA je najčastejšia fráza týchto dní. Počúvame to zo všetkých rádii, čítame takmer v každých novinách a časopisoch, je toho plný internet aj všetky sociálne siete, už vznikli aj samostatné relácie na túto tému, dokonca aj televízie v hlavných správach majú vyčlenenú rubriku na tému Zostali sme doma.

Ale to nie je len fráza, my sme naozaj ostali doma. Zo začiatku som sa veľmi tešil, asi tak ako všetci. Predĺžené prázdniny? Kto by nechcel. Po pár dňoch sedenia doma, pripojený na nete, všetci stále ostávame v kontakte a tešíme sa, nemusíme ísť do školy. Keď opadlo to nadšenie z koronaprázdnin, uvedomil som si, že mi vôbec nestačí si písať celé dni s kamarátmi. Chcel som ísť s nimi von, stretnúť sa, ísť do kina, ísť na futbalový tréning, na bazén, do reštaurácie, alebo aspoň len na zmrzlinu, zrazu bežné činnosti boli nemožné. Naše virtuálne rozhovory s kamarátmi začínali byť, povedal by som, depresívne. Všetci píšu, ako sa nudia, ako sa im nič nechce, a podobne. Strácam záujem vypisovať si, telefonovať a myslieť na to, že aj ja sa nudím. Naši učitelia na nás ale predsa nezabudli, úlohy nám posielajú každý deň, takže učeniu sme sa nevyhli, a tak si uvedomujem, že vlastne žiadne prázdniny sa nekonajú. A tak JA, ten čo si asi najviac prial, aby všetky školy nejako záhadne zmizli, sa dobrovoľne zapájam do každodenných školských úloh. Samého ma to prekvapilo, ale celkom úprimne hovorím, že ma dokáže celkom potešiť každá nová správa so zadaním úloh od učiteľov, teda asi preháňam, možno ani nie úlohy, ale ten pocit, že môžeme s niekým komunikovať, že niekto od nás niečo očakáva, že sme potrební. Zrazu chcem byť v škole a čudujem sa sám sebe, prečo som sa triasol pred testom, skúšaním a najradšej by som zavrel všetky školy navždy. Dnes chcem byť v škole so spolužiakmi a našimi učiteľmi. Učiť sa doma nie je strašné, dá sa to. Niekedy mám pocit, že mi takéto učenie vyhovuje, ale chýbajú mi prestávky plné smiechu so spolužiakmi, chýbajú mi napríklad aj vtipy našich učiteľov, ako si nás doberajú, ako nás vedia nachytať, no aj ich prísny pohľad, všetky upozornenia (samozrejme musia byť, pretože vždy niečo vyvedieme), ale aj všetky pochvaly. Úloh máme tak akurát, a tak nám ostáva dosť času, ale čo budem robiť? Opäť na mňa prichádza ten pocit, že aj ja sa budem nudiť!? Naši tréneri pre nás pripravili súťaž, prideliť cviky, testy a nielen že nám takto vyplnili ten čas, keď sme ZOSTALI DOMA, ale udržali nás aj v pohybe. Vždy je ale akosi toho času dosť. Počasie nie je ideálne, no vytiahol som bicykel, vytiahol som kolobežku, skateboard, ktorý ležal 3 roky niekde v kúte, zozdral som zopár topánok, aj kolená, aj lakte, hrám basketbal, povytáhoval som všetko, čo som doma našiel, na čo som aj zabudol. Ale stále to nie je, ako sa hovorí, ružové. Samozrejme, pomáham doma aj rodičom, ale to nie je veľmi zábavné. Čakám netrpezlivo na jeden deň a čas neuteká, ale ako keby spomaľoval. No ten deň sa predsa len približuje, len dosť pomaly. Čakáme na naše NOVÉ ŠTENIATKO. Narodilo sa tesne pred karanténou, ale muselo ostať s mamkou. A tak jedno ráno zvoní telefón, volá pán z chovnej stanice, oznamuje, že šteniatka sú už schopné sa osamostatniť. Vynikajúca správa. A tak sme sa ja, ocko a brat vybrali na cestu do Voján, kde nás už očakávali so šteniatkami na dvore. Bolo ich päť nezbedníkov, vôbec si nás nevšímali, skákali, behali, ťahali sa za uši, váľali sa po sebe, bolo veľmi ťažké vybrať si jedného. A tak sa naša rodinka rozrástla o nového člena – volá sa ARON.

Z KARANTÉNNEHO DENNÍKA

Keď sme prichádzali domov, na dvore nás už čakala mamka (inak musím podotknúť, že trochu na začiatku protestovala) a náš prvý psík Bruno. Naša neprípustná mamka, čo opakovala v kuse, že v žiadnom prípade druhý psík u nás nebude, si Arona okamžite privlastnila. Bolo to komické, ako hneď to bol jej psík – nie náš. Prvá noc bola naozaj náročná, Aron cikal, kde sa mu zapáčilo. Keď zaspal, veľmi kňučal, tak sme celú noc trávili s ním, aby nebol smutný. Boli sme už ale všetci unavení, a tak mu mamka doniesla najväčšieho plyšáka, ktorého doma našla. Hneď sa k nemu schúlil a konečne nás nechal chvíľku pospať. Ráno som mal náročnú úlohu, musím naučiť Arona hygienu. Nie je to nič jednoduché, no určite to zvládnem. Vždy, keď sa napije vody, utekám s ním von - a dávam mu povel. Len na mňa pozerá a aj tak si odbehne niekde a potom sa vyvaľuje v tráve. Keď vojdeme do domu, ani minúta neprejde a objaví sa mláčka hneď za prvými dvermi. A tak skúšam ďalej, a predstavte si, na piatykrát ten povel funguje, funguje aj šiestykrát. Už je večer a stále to funguje. Tak som na seba pyšný, ale viac na Arona. Je to také múdre šteniatko.

Ďalší deň opäť trénujeme hygienické návyky, ide mu to super. Učí ho aj Bruno, Aron totiž po ňom všetko opakuje, takže to mi veľmi pri výcviku pomáha. Po pár dňoch ho učím sadnúť, neuveríte, no na štvrtý pokus už ovládame nový povel. Každý deň opakujeme staré a naučíme sa niečo nové, už vie ľahnúť, sadnúť, ostať (sem-tam sa tvári, že tento povel nepočuje), priniesť, dať labku, ... je neskutočne šikovný. Hrá so mnou basketbal, futbal, dokonca vie pracovať aj v záhradke - obrusuje motyky, rýle, skrakuje všetko, čo je dlhé. Mamke presadil už nejaké kvety a odstránil aj nejaké buriny, myslím, že to boli kapie. Ale určite boli zlé, keď ich všetky zlikvidoval. Miluje vodu, blato, hlinu a je najkrajší, keď je celý zafúľaný. Je veľmi smelý, pozoruje všetko, čo sa pohne, vrčí do všetkých dier na záhrade, naháňa vtáčikov, mravcov, ale keď ho von niečo vystraší, stiahne uši a ako raketa letí rovno pod auto sa schovať, náš veľký hrdina.

Ale je ešte malý a potrebuje aj dostatok spánku. Keď on spí, ja mám čas na úlohy – zrazu sa mi zdá, že ich je viac, alebo len mám menej času? Tak rýchlo sadám k počítaču, tlačím, píšem, počítam. No v tom počujem divné zvuky, utekám z pracovne do mojej izby a tam, ach jáj, záclona z okna stiahnutá a Aron v nej. Celý zamotaný leží ako múmia, ani pohnúť sa nemohol. Každý deň je s ním zábavný. Je to dobré šteniatko, miluje každú návštevu zvieratka, psíkov, ľudí, na nikoho nevyskakuje, ako to šteniatka zvyknú robiť, neotravuje, nekradne z taniera a ešte nám nič v dome nerozhryzol, povel Nesmieš ovláda najlepšie. Vie povedať všetko, čo potrebuje. Keď nemá vodu v miske, strká do nej ňufáčikom, keď chce ísť von, posadí sa pred dvere predsiene. Rozpráva sa so mnou štekaním, kňučaním, labkami, chvostíkom a je užasné, že aj on naučil nás pochopiť jeho reč. Výchova šteniatka je naozaj náročná, ale pri pravidelnom výcviku je ohromné sledovať, ako sa také malé stvorenie rýchlo učí, ako sa nevzdáva – a tak si uvedomujem, že ak mne niečo nevyjde, chce to len tréning. Čo sa nepodarí na prvýkrát, na desiaty pokus to bude už stopercentné. Najradšej mám, keď sa večer pritúli a len tak uprene pozerá do očí. Vidím v nich lásku, takú skutočnú rodinnú lásku a vernosť najlepšieho kamaráta. Dúfam, že aj on si vie prečítať odkaz z môjho pohľadu, hovorím mu, ako dobre, že ťa máme, s tebou nikdy nie som smutný a ani sám.

A tak mi dni utekajú a z nudnej depresívnej karantény mám celkom pekné zážitky.

VIANOČNÁ ROZPRÁVKA

Šimon Krivý: VIANOČNÁ KRÁLOVNÁ

Kde bolo, tam bolo, žila raz jedna mladá dievčina. Volala sa Gabriela a poctivo pracovala so svojou sestrou v najluxusnejšom hoteli v Londýne. Jedného dňa zavolali jej sestru krátko pred Vianocami na konkurz v speve, zatiaľ čo Gabriela mala službu v hoteli. Pracovala práve na jednom z poschodí, keď hotel navštívil uctievaný princ Mark V.. Princov sluha šiel princa ubytovať.

O tri dni neskôr Gabriela upratovala princovu izbu. Keď do izby vošla šéfka, Gabriela sa zľakla a rozbila vzácny pohár. Šéfka sa nahnevala a Gabrielu i jej sestru prepustila z práce. Princov sluha to všetko videl a sledoval ju až do jej domu. Ponúkol jej miesto pestúnky princovej dcéry Marlin. Gabriela ponuku prijala a odišla do Paríža. Hovorilo sa, že princova dcéra je veľká nezbednica a že mala už vyše dvadsať pestúnok. No Gabriela si verila. Hneď prvý deň ju Marlin trafila snehovou guľou do tváre.

Princ bol nútený oženiť sa do Vianoc a keby to neurobil, ženu by mu vybral otec. Princa to nahnevalo, ale bol si vedomý, že do Vianoc si manželku musí nájsť. Marlin si začala Gabrielu obľubovať a stávali sa z nich kamarátky. Do vianočného večierka, ktorý každoročne princ usporadúval, ostával už len jeden deň. Princ si šiel zajazdiť na koni. Počas prechádzky stretol Gabrielu. Začali sa rozprávať a princ zistil, že Gabriela je skvelá žena. Chcel ju požiadať o ruku už túto noc, ale nechal si to na vianočný večierok.

Boli Vianoce. Celé kráľovstvo sa chystalo na večernú slávnosť. Princ bol pripravený požiadať Gabrielu o ruku, no v tom momente prišla do zámku princezná Ela, ktorá mala od kráľa sľúbené manželstvo s princom. Kráľ vyhnal Gabrielu naspäť do Londýna. Keď to princ zistil, nahneval sa na otca, odišiel z kráľovstva do Londýna a vzal si Gabrielu za ženu. A od toho času, ako to v rozprávke býva, princ s Gabrielou a Marlin žili naveky vekov šťastne, až kým nepomreli.

Richard Gábor O TRINÁSTICH PERNÍČKOCH

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna dedina. V tej dedine bola rodina a v rodine dievčina. Tá dievčina vždy na Vianoce piekla perníčky. Keď sa tieto Vianoce znova venovala pečeniu voňavých dobrôt, napočítala na pekáči trinásť perníčkov, no malo ich byť dvanásť. „Kde sa vzal ten trinásty?“ povedala dievčina. Nuž a o tom bude nasledujúci príbeh.

Bol raz jeden perníčkový domček a v ňom bývali tri perníčky. Barborka, Jožko a najmladší Janko. Na Vianoce šiel Janko do lesa nazbierať modré jahody na červený koláčik. Pri tom, ako Janko zbieral modré jahody, sa v lese stratil. Barborka a Jožko boli veľmi smutní, keď sa Janko večer nevrátil.

Janko v lese našiel cestičku, šiel po nej, ale nikam ho nezaviedla. Po dlhom chodení však nakoniec našiel dedinku. V nej stál prenádherný domček. Pozrel sa okienkom dovnútra a uvidel veľmi pekný stromček. Zacítil sladučkú vôňu jahodového koláčika, ktorá ho vábila dnu do domčeka. Práve v tej chvíli dievčina pripravovala perníčky. Janko ho musel ochutnať. Keď bol pri koláčiku, nahol sa, aby si kúsoček odhryzol a vtom spadol na pekáčik. Janko nestihol utiecť a dievčina ho vložila aj s ostatnými perníčkami do rúry. Takto sa prihodilo, že na pekáčiku sa upieklo namiesto dvanástich perníčkov trinásť.

A čo sa stalo s Barborkou a Jožkom? Barborka s Jožkom mali... a vlastne, to je už iný príbeh.

POMÁHAME PLANÉTE

**LEA
MUŠKOVÁ**

**VYHODENÍ
NA
CHODNÍKU**

Bola raz jedna obyčajná škola. A v nej jedna obyčajná školská jedáleň. Žiaci mali každý deň chutný, teplý obed a nejakú malú drobnosť k tomu. Napríklad keksík, ovocie, šalát a podobne. Avšak niektorí žiaci si to nevážili a obaly od keksíkov alebo džúsov hádzali cestou zo školy na zem. Častokrát sa na zemi našla krásna zdravá hruška či jablko.

Ako si tak, to vyhodené jablko, ležalo na zemi, prechádzala okolo skupina žiakov. Boli tam aj chlapci, aj dievčatá. Chichotali sa a dávali si stávky, kto sa odváži skočiť na nafúknutý obal od džúsu. Jeden chlapec sa nakoniec odvážil a skočil. Vtedy sa okolo ozval výbuch a všade vyšplechol džús. Obal nechal potom na zemi a ostatní žiaci mu zatlieskali. Potom sa ešte vrátil a odkopol obal na opačnú stranu chodníka. Ten pristál tesne vedľa jablka. Jablko sa opýtalo džúsu:

„Čo tu robíš?“

Obal od džúsu sa poobzeral a smutne povedal: „Ach, vyhodili ma tu. Teraz tu budem musieť len ležať na zemi.“

Jablko videlo, že obal je veľmi smutný, a tak povedalo: „Neboj sa! Občas tadeto prejde dobrý človek a zodvihne tu niečo zo zeme.“

„Kiežby to bolo hneď! Veľmi by som si prial ležať v koši s mojimi kamarátmi džúsmi a rozprávať sa s nimi.“

„Ak chceš, môžeš sa porozprávať so mnou. Povedz mi, napríklad, k akému obedu ťa dali,“ začalo rozhovor jablko.

Podarilo sa mu aspoň trochu rozveseliť obal. Rozprávali sa a rozprávali. Obal začal hovoriť svoj príbeh o tom, z akého ovocia je. Napätie rástlo, keď vtom prišiel malý chlapec a ukázal prstom na nich. O chvíľu k nemu podišla jeho mamka a povedala synovi:

„Synček môj, keď budeš aj ty chodiť do školy, nerob to, čo títo žiaci.“

Zodvihla obal od džúsu a hodila ho do koša. Chlapec ešte ukázal na jablko. Mamka sa na neho usmiala a vyhodila aj to jablčko.

Obalov sen sa splnil a konečne mohol dorozprávať svoj príbeh jablku až do konca. Aj jablko sa veľmi potešilo. Teraz už boli spokojní aj oni, aj mamka so synčekom, lebo aspoň malým činom pomohli prírode.

NOVOROČNÁ KAPUSTNICA

podľa p. uč.
**PETRA
DUGASA**

Ingrediencie: $10(-35+60)+250$ g kyslej kapusty
20.10 g klobásy
(13 568-13 548) g hladkej múky
 $1+1^2$ ks bobkových listov

$\sqrt{2}$

$\frac{\sqrt{2}}{\sqrt{2}}$

$\sqrt[3]{125}$

$\sin 90^\circ$

$501-(501-(501-(501-1)))$ ks cibule
ks zemiakov
hrst sušených húb
štipka mletej červenej papriky

1 štipka soli

1 štipka mletého čierneho korenia

trochu oleja

$\frac{1}{\frac{3}{\frac{3}{9}}}$

stonka čerstvého rozmarínu

1. Kapustu prepláchneme a dáme variť do hrnca s vodou aj klobáskou. Pridáme vopred namočené huby, ktoré sme scedili a bobkový list. Prikryjeme a na miernom ohni 15 minút varíme. Potom do kapustnice pridáme na kocky nakrájané zemiaky, soľ a varíme do mäkka. Potom vyberieme klobásku, nakrájame ju na kolieska a vrátime naspäť do polievky.
2. Na rozpálenom oleji opražíme nadrobno nakrájanú cibuľu, zasypeme ju múkou a opražíme. Primiešame papriku, vodu a zápražku vlejeme do uvarenej polievky. Premiešame, dochutíme soľou, korením a podávame napríklad vo vydľabaných bosniakoch ozdobené rozmarínom. (bosniak = malý okrúhly chlieb)

Nech nový rok

2021

**splní Vaše priania,
anjeli nech
Vaše cesty chránia.**

**V novom roku
nech Vám zdravie slúži,
nech máte vždy
po čom veľmi túžiť.**

**Nech Vás láska
stále v srdci hreje,
nech Vám v duši
smutno nikdy nie je.**

Vaša redakcia časopisu Ľubovník